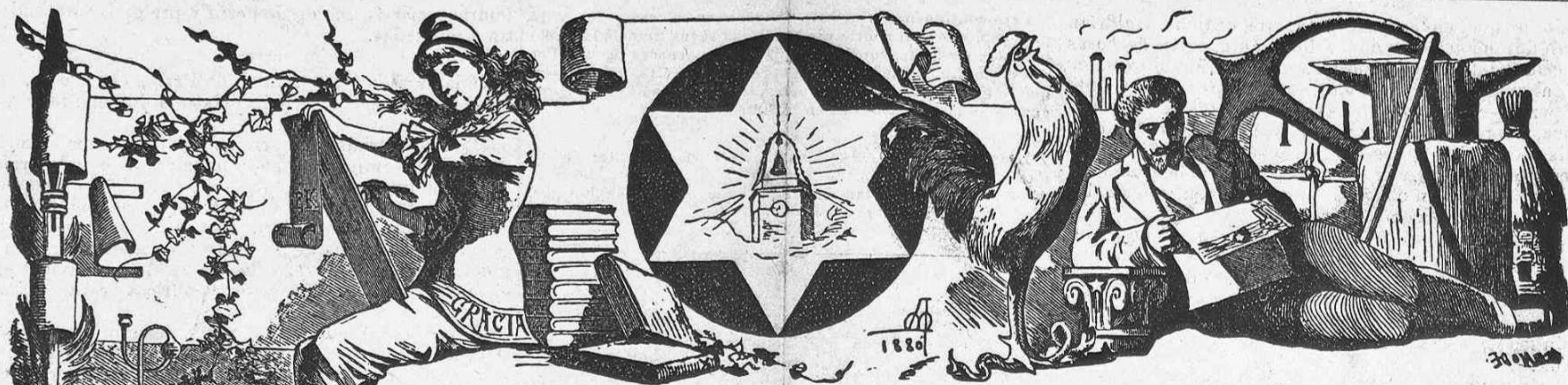

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

LA MANIFESTACIÓ DEL DIUMENJE

EXCEPCIONS hem vist de personatjes; pero pocas tan imponents com la que 'l diumenje últim va dedicar lo poble de Barcelona al Sr. Sol y Ortega. Eram nosaltres de's que 'ns dolg'erem de la manera especial com fou elegit diputat en las últimas elecciones, pero en lo successiu ja no duptarém de la legitimitat de la seva representació. Diu-

menje 'l va votar tothom en una bullida de popular entusiasme. Aquesta es l'acta mes honrosa, mes irrecusable que podrá ostentar lo diputat per Barcelona, pera proseguir sas vigorosas campanyas en el Parlament.

Els que no van á votar acudiren en grans multituds á l'estació de Fransa, se desparramaren pels carrers atronantlos ab l'esclat de sas aclamacions y de sos aplausos, y en número de molts milers, formant una massa atapahida s'agruparen al peu del balcó de la casa que habita 'l representant barceloní, com dihentli:—Aquí som, al teu costat, en tot y per tot.

La gran manifestació del diumenje implica 'l desvetllament de un poble, cansat de sufrir los ultratjes de un poder desconsiderat y cego. Lo que no hem pogut conseguir anys y mes anys de propaganda persuasiva, encaminada á inculcarli 'l compliment de sos debers cívichs, ho ha lograt en Silvela, ab uns quants mesos d'exercir lo govern de la manera mes desatentada.

L'apelació á las conviccions serenas, se perdía en lo buyt, era sermó en desert; en cambi las arbitrariedades, las bogerías y las arlequinadas (que de tot hi ha hagut en la gestió silvelina) han posat al poble al punt de dalt. El diputat Sol s'ha engrandit tractant á fuetas al ridícul depositari del sentit jurídic. Un acte de valor y d'energía realisat en plé Congrés li ha valgut l'admiració, l'aplausu, l'adhesió calurosa del poble de Barcelona.

Si aquest Sol que brilla en lo Parlament necessita mes combustible per aumentar la seva ardencia, bé pot disposar á son arbitre del cor inflammat de tots els barceloníns.

Aqueixa íntima compenetració de sentiments entre un poble y un de sos mes dignes y afortunats representants, es d'esperar que no siga merament circunstancial, sino molt duradera... No foch de fallas, sino volcá ja que no d'erupció continua, que tinga sempre á lo menos la fornal encesa.

Pera conseguirho será precis l'objectiu de un ideal comú.

Ningú ignora lo que 'l Sr. Sol representa dintre de la política nacional y dintre de las aspiracions particulars de Catalunya. Lo diputat tan aclamat pel poble barceloní es un republicá convensut, y republicans hem de creure que son la inmensa majoría dels que l'aclamaren. No cal que protestin contra la meva asseve-

UN CONCERT... MOLT ECONÓMICH

“Abreme la puerta, tendero bonito,

que lo que me pides me lo necesito...”

ració 'ls que en aquests moments crítics, voldrien confondreho tot, per donar lloch a un estat de coses desconcertat y que 'ns portaria directament al caos.

Enhorabona 's fassa abstracció de partits, entenent-se per tals las oligarquias explotadoras de la cosa pública, desmoralisadoras de la administració, autoras dels horribos desastres nacionals. Pero 'ls grans ideals que son y serán sempre la llum y la gufa dels pobles, no deuen olvidarse may y molt menos en los moments difícils com los presents.

Molta importancia té la qüestió econòmica: de un interès primordial es sens dupte la qüestió tributaria; pero ni l' una ni l' altra es possible resoldrelas sense l' concurs de la política. Son branques del arbre polítich, y será inútil volguerlas regenerar esperant que donguin fruyt, si la soca del arbre está completament podrida.

Acás ¿no estém veient ara mateix que tots els esforços de un poble ansiós de regeneració, s' estrellan en un ordre de coses polítich completament incompatible ab las aspiracions populars? ¿Qué importa que 'l poble clami moralitat, justicia, formalitat y economia si subsisteixen tots els vells convencionalismes oposats a tan nobles y legítimas aspiracions?

Posemlas, en cambi de acort, ab un ordre de coses completament nou, com va ferho Fransa després del desastre de Sedán, y veuréu com a favor de una tan bona y apropiada sahó germinan y fructifican.

En lo Sr. Sol y Ortega se sintetisan las aspiracions de aqueixas classes neutras, que al estímul del cástich de que han sigut objecte, despertan avuy ab tan vigor, reclamant un lloch en lo palench de la vida pública, y las aspiracions populars, cohibidas, quan no villanament sofisticadas pels homes del poder qu' en un moment d' apuro fingiren adoptarlas sols pera escarnirlas y desacreditarlas.

En la representació del diputat per Barcelona s' hi concentran no sols las preocupacions circunstanciais de las classes contribuyents, sino 'ls ideals demócratichs que aseguran el porvenir de la patria. Si aqueixas aspiran a pagar lo que 's dega bonament, a cambi de tenir una administració honrada, gelosa, intel·ligent y previsora que traduixi en tots los seus actes ventajias y beneficis, y ro com fins ara despilfarros, perjudicis y abominacions, aspirém los demócrates a la reivindicació dels grans ideals de l' edat moderna, degudament purificats, en honra, gloria y profit del poble que 'ls sustentia.

Y no 's diga que al parlar en aquesta forma tractém de aprofitar la gran manifestació del passat diumenje, ab la idea exclusivista de portar l' aygua al nostre molt. No, mil vegadas.

Cansats estém de dirho, pero estém disposats a repetirho sempre que convinga: el molt de la República com a obra que ha de ser de tots els espanyols, no treballará com el que avuy funciona en profit exclusiu de determinadas oligarquias, sino en bé de la patria. L' honor de servir-la esperarà als que 's fassan dignes de la confiança dels seus conciudadans lliurement expressada, y únicament ab aquest honor haurán de contentarse 'ls que ab els seus mérits y las sevas virtuts hajan sabut mereixer-la.

Escoltin: si 'ls donavan a triar avuy entre la posició oficial de un Silvela ó bé de un Sagasta ó l' triumpo popular de un Sol y Ortega ¿qué escullirían?

Donchs la República es l' única forma de govern que te reservats aquests premis pels seus fills predilectes; premis honrosos y que omplan el cor de íntima satisfacció; premis en ff, que no costan cap diner y valen més que todas las pessetas.

P. K.

LA QUESTIÓ DEL DÍA

La tancada de las botigas vá ser general a Barcelona, prolongantse casi per espay de una senmana.

Previa autorisació de l' autoritat militar se reuniren els gremis un per un y deliberaren lo que tingueren per convenient, verificantse la nit del dimecres una reunió general dels representants de tots ells en lo local de la Lliga de Defensa, oberta de nou per aquest cas concret, ab autorisació de l' autoritat militar. Assistiren al acte 150 síndichs de representació de 115 gremis de Barcelona y pobles agregats. Apenas hi hagué discussió, y preguntat si devia continuar la resistència, los 115 síndichs votaren afirmativament.

Los comissionats passaren immediatament a donar compte del acort a la Capitanía General. La primera autoritat militar els respongué qu' esperava aquella negativa, lo qual no obstant va perque poch avants hagués decretat la llibertat condicional dels industrials detinguts a la presó. Los concedí un altre plasso de 48 horas perque recapacitessin millor las sevas resolucions y vejessen de arribar a un acort. Y quan ja se 'n anavan, els cridá de nou, manifestantlos que 'ls trenta y tants taberners als quals haviá manat tancar los seus establiments, podían obrirlos desde l' endemá.

Aixó es lo que vá ocórrer la nit del dimecres. Y dijous al matí, tornava a presentar Barcelona lo seu aspecte normal.

Ab molt gust comentariem las resolucions benévolas de l' autoritat, si avants ens hagués sigut permés comentar las rigurosas.

Pero continuém vivint baix un régimen d' escepció, y la premsa, que tant podria ajudar ab las sevas llums a la resolució del conflicte, continua subjecta a la censura previa. Per aquest motiu ens abstenim d' expressar la nostre opinió, perque lo qu' es a las nostras plomas, aqueixa es l' hora en que encare no las han posadas en llibertat.

L' alcalde de R. O. el dijous al matí vá presentar la dimissió.

De manera que quan els industrials obrían las botigas, aquell fulano 's declarava en huelga.

Aixís, aixís es com s' ha de fer. Hi ha qui s' atreueix a denunciar los abusos dels investigadors suposant que se 'n van buscantse la per aqueixos mons de Deu, sempre ab aquest lema als llabis:—O afuixas la mosca ó t' formo expedient.»

Donchs, causa criminal contra 'l que formulí semblant denuncia. Qui tal diga que ho probi. Y si no ho pot probar, que ho pagui.

En aquest concepte s' assegura que serán encausats els presidents de las cinch corporacions, qu' en presencia de la reina regent varen parlar de aquest assumpto. Aixís, aixís es com s' ha de procedir... y ara que hi tornin.

Perque las cosas s' han de fer en tota regla. Y si hi ha per exemple, un investigador que sent un mort de gana, viu com un príncep, ningú té dret a entrar en averiguacions respecte a la procedencia dels diners que derrotxa. La vida privada es sagrada.

En cambi, com que tractantse dels delictes de soborn, hi ha tanta pena pel sobornador com pel sobornat, pel que posa la pistola al pit com pel que per evitar una extorsió major, entrega lo que li exigeixen, vajan a buscar testimonis que digan:—«Si, senyors: a mi van ferme esquitxar tant ó quan.» Y a veure si troban algun tonto que vulga enredarse en las trenyiras legals, ategint a lo perdut en diners la pera de uns quants anys de presidi.

Aixó es lo que passa en aquest país, y dadas las lleys actuals y la manera que hi ha de aplicarlas bé poden dedicarse tranquilament a la seva honrada industria, aquells que tenint a la butxaca una credencial de investigadors, se 'ls anto'xi creure que hi tenen una patent de corso.

Encare que va dirnos qu' eram una nació morta, al fi en Salisbury ha rectificat aquest mal concepte. Avuy diu qu' Espanya se salvará y declara que té per nosaltres las majors simpatias. Y en Silvela n' está molt cofoy de aquesta virada del pirata anglés.

En cambi la nació espanyola no pecará de maliciosa formulant lo següent racioni:—¿M' alabas? Senyor! que t' faig goig.

Y per lo que puga ser jojo ab las Balears y ab las Canarias!

Son molts els cassos que se citan de promesas silvelinas que han quedat sense complir.

Fácil es donchs que l' home de la daga 's resolguí a adoptar lo següent lema: «El prometre no fa pobre.»

Será veritat que no fa pobre; pero fa desesperats, entre 'ls que veuen burladas las sevas legítimas esperansas.

Mal va quan un governant se fa digne de que 'l país li canti aquesta copla:

«Papeles son papeles,
cartas son cartas;
palabras de ministro
todas son falsas.»

En Silvela y en Sagasta opinan lo mateix sobre un assumpto de palpitant actualitat. Velshi aquí las sevas paraulas:

«Ab la resistència passiva al pago dels tributs se fa impossible tot govern y fins se suspén la vida del Estat. Pitjor, molt pitjor es aquesta lluyta passiva que la lluyta armada.»

Per la copia y conforme:
LO CAMPANER.

Lo debat polítich se segueix a petites intermitencias: s' hi dedica un temps determinat, y quan toca l' hora:—Alto, senyor diputat—cria en Pidal—tot aixó qu' está dihent ho deixarém per demá.

Mentres tant en Silvela se posa draps xupats d' àrnica sobre 'ls topos que ha rebut y 's fica al llit a descansar.

Fins ab aixó demostra la petitesa de las sevas miras.

Podria morir de un cop de porra y prefereix que 'l matí a punxadas.

Tá la paraula un periódich de París, *Le Temps*, notable sempre per la serietat dels seus judicis; té la paraula y diu:

«Los industrials y comerciants de Barcelona deixant de pagar los impostos, fan lo mateix que 'ls industrials de Roma que tres anys enrera tancaren las botigas per anar a protestar davant de la Presidencia del Concill contra l' impost mobiliari. Demostracions de aqueix género fetas per aqueixa classe de ciutadans son un indici verament grave, y 'ls que veuen solament en ellas el resultat d' excitacions polítichs, veuen molt poca cosa.»

Es veritat. ¿Y no saben a qué 's deu tot aixó?—Ser zil'ament, a que al caure del ministeri 'l general cristiá 'ls va fer hereus de las sevas ulleras fumadas.

Per 118 vots contra 89 va ser retrassada la proposició presentada pels diputats catalans, emanant que 'ls contribuyents morosos siguessen tractats baix un peu de absoluta igualtat.

Y per obtenir un resultat tan trist, com es aqueixa insignificant majoria de 29 vots, el govern va tenir de treure 'l Sant Cristo gros, fent del cas qüestió de gabinet, y votant els ministres en contra de la proposició, es a dir, en favor de sí mateixos, com volguent significar que tenen en las sevas propies personas una absoluta confiança.

Els tetuanistas, per la seva part, varen abstenirse. Agraheixin els agonitzants a n' aquest rasgo de misericordia 'l que pugan continuar encare donant uns quants badalls.

Ha dit en Silvela que 'ls partidaris del regionalisme, volen tornar a las prácticas del sigle XIV.

No es veritat, y si ho sigüés, de segur que no hi hauria a Espanya un regionalista mes entusiasta que 'l mateix Silvela.

Los que treballan per tornar al sigle XIV son els que quan tothom demana llibertat y progrés, farceixen la nació de convents de frares.

En Dato 'ns ha donat una noticia molt interessant:—«Senyors—ha dit:—Vull que consti que a pesar de la resistència al pago de la contribució, 'l Tresor ha recaudat molt mes durant lo trimestre últim que no en igual período del any anterior.»

Ara 'ls botiguers morosos ja saben lo que han de fer per tenir content a en Dato y ferli recaudar mes.

«Oh frescura sens igual!... Tú sí que pots dir que t' has encarnat en lo cos decrepít de 'n Sagasta!

«¿Quí diria que l' home del tupé sobre 'l qual pesan en informe pilot, las Antillas y las Filipinas y mes de cent mil vidas perdudas, y la ruina del tresor y 'l botxornós tractat de París, quí diria qu' encare avuy treu aquell cap de sátiro, reclamant la possessió del poder, tant bon punt cayga la paella de las mans torpes del home de la daga!

Vaja, que si arriba a lograr lo que 's proposa, haurém de dir que aquí a Espanya s' ha perdut tot... hasta las escombras.

CARTAS DE FORA.—*Valls*.—S' han ben mocat els ensotanats que s' han negat a anar a recullir el cadavre de una dona que morí en una certa casa de aquesta ciutat, ja que 'l seu marit oferí una pesseta a cada pobre que assistís al enterro, y es inútil dir que aquest se veje extraordinariament concorregut sino d' ensotanats, de pobres, que segons l' Evangeli eran els grans amichs de Cristo. Sabut aixó diguis qui practica millor la caritat cristiana.

Figaró de Montmany.—Días enrera tingué lloch en aquest poble un enterro civil que s' verificá ab un acompanyament molt numeros. Ab lo qual reberen una bona llió 'ls sotanas, que en atenció a que 'l malal havia comés lo peccat de morir sense confesarse, negaren a la familia de aquest los seus serveys. Y a pesar de tot, després de consentir que permanesqués insepult per espay de 58 horas, posant en perill la salut pública, no permeteren que sigüés introduhit en lo cementiri perament civil sense que primerament se 'ls paguessin los drets qu' ells ne diuhen de Iglesia que segons los seus comptes son 20 pessetas.—Hi ha que advertir que 'l tal cementiri civil es un lloch estret y fondo, de tal manera que quan plou s' ompla d' aygua quedant convertit en una especie de safreig. Mentida sembla que l' autoritat local consenti aquest escándol. ¿Será perque llops ab llops s' entenen? Podrá ser que algrn dia m' ocupi de l' autoritat local, y que per cert hi ha una mica de feyna.

Caldetas.—Si volen conèixer a un comerciant místich vinguin a n' aquesta població. Cent duros va exigir l' altre dia per uns funerals que no 'n valian ni la meytat; de uns altres tingué la barra d' exigirne 250 duros: a un jove que volia casarse li exigia 'ls diners per endavant, y com aquest li digués que si no volia casarlos se casarian ells sols, ab una mica mes li pega. A un pare pobre que se li morí un noy, l' obligá a pagar a resquit de treball. Las cadiras de l' iglesia 's llogan a cinch céntims: y aixís va tot. No es extrany que la gent, fins la piadosa, fugi d' ell com de la peste. Tant y tant estira la corda, que prompte 's quedará sense parroquians, com diuhen que va succehirli a Montmeló, abent si no se 'n va li haurían alsat el somatent.

DESPRÉS DE UNA VOTACIÓ MOLT MAGRE

—¿Y ahont son tots aquests diputats de la majoria que no venen?
—Nó ho sé, don Paco: jo crech que han tancat la botiga.

PERQUE NO CAU

Molts son els qu' están admirats de que 'n Silvela encare no haja caygut. Y no obstant, si 's reflexiona un xich 's veurá desseguida qu' es un mort que s' aguanta dret, per un motiu una mica extrany (tal fi cosas d' Espanya!) En Silvela no cau, porque las mateixas causas que l' han mort el sostenen. Si, senyors: los grans conflictes que ha creat li han donat el cop de gracia, y la subsistencia de aquests mateixos conflictes á cada moment més graves, no permeten enviarlo al cementiri, per no haverhi dintre del actual estat de cosas, un successor capás de resolre'ls ó de conjurarlos. Ja 's poden posar á riure quan se'tin á dir que l' amor propi li impideix dimitir. Els morts no 'n tenen d' amor propi. De igual manera riguin també y riguin de gust si 'ls surten ab l' argument de que es necessari mantenir á tota costa 'l principi de autoritat. Bona está l' autoritat, en las mans ertes de un cadáver!... Si dintre del actual estat de cosas hi hagués homes de algún prestigi, en aptitud de restablir la normalitat, donant de passada alguna satisfacció al país, á cada instant mes resolt á exigir que cesi 'l tiberi gubernamental, ja qui sab quant temps faria que del tal Silvela no se 'n cantaria gall ni gallina.

Avuy está succehint á Espanya ab en Silvela, lo mateix qu' que passa en certas cosas ab una criada dolenta. La mestressa s' frisa per treurela; pero no 's decideix á ferho, temerosa de no tenir que carregar ab un altra de pitjor. ¡Corren tants morts en aixó del servey domèstich! Y per aquest motiu la mestressa ho aguanta tot, encare que petant de dents Consent de grat ó per forza que vingui tart de plassa y que sisi; que deixi agafar el platillo y que siga bruta, que trenqui molts plats y fins que siga una mica descarada.... La mestressa sofreix y calla. Fins que li surt una bona proporció. Llavors li arriba l' hora d' esbravarse y de treure tota la fel que tenia acumulada dintre del pap. Per qu'evol pretext l' envia á dida:—Alsa, alsa, ja pots agafá 'l bagul y tocá 'l dos immediatament!...

Lo únich que ara falta averiguar es si la proporció que ab tanta ansietat s' está esperant pera substituir á n' en Silvela de una manera ó altra, s' arribará á presentar. Hi ha qui creu que no es possible que 's presenti. A la casa, tal com avuy está montada, las han probadas todas las minyonas disponibles y cap d' ellas ha fet pesa. Si l' una ha sigut dolenta, l' altra pitjor. De manera que per no tenir que anar continuament del foch á las brasas y tornar sempre de las brasasal foch, ja hi ha qui está resolt á prescindir en absolut del servey mercenari, dedicant se cada hù de la familia á provehir á sas propias necessitats, lo millor que sapiga y puga. Lo que importa de moment es donar sepultura al difunt, avants de que s' haja produhit en lo cos una completa descomposició que podria reportar funestissimas conseqüencias. Y tot desseguida arribará l' hora d' experimentar aquell adagi que diu: «Si vols estar ben scrvit, feste tú mateix el llit.»

P. DEL O.

DISCURS

pronunciat al Congrés
PER DON PRÁXEDES MATEU CAMNÁDULAS

Senyors: Encare que ab pena, m' also per intervenir

en la discussió patriòtica que aquí s' está sostenint. No esperéu de mí grans frasses ni periodos bonichs: vull solzament di' l' que penso, y vaig á ferho elá y llis. ¿De qué 's tracta aquí? De veure com ho arreglém per sortir del estat inconcebible en que días ha vivim. La qüestió de Barcelona té dos aspectes distints, que v' ereixen estudiarse ab un cuydado exquisit. Que 'l no pagá es cosa lletja, ho sabem tots els d' aquí y no seré jo qui ho negui: si aquest sistema cundís, aviat n' hi hauria patria, ni tabernas ni carrils, ni cap d' aquestas mil cosas que lligadas ab enginy constitueixen la vida y la gloria d' un país. ¿Vol di aixó que Barcelona no tingui rahó al venir á demaná economías? ¿Vol di aixó que l' amarch crit de las Lligas productoras y las Cambras mercantils reclamant reformas serias sigui un crit faciós? Per mí si la nació está que trina, no li faltan pas motius, y al llessá 'ls seus manifestos fa lo que deu.

Aixó sí: el govern no pot ser débil: la lley s' ha de fer cumplir tant als magres com als grassos, tant als grans com als petits. Transigi ab els revoltosos, es deixar franch lo camí á todas las osadías y á tots els baixos instints. No obstant, jamay la violencia ha resolt ni ha posat fi á cap problema econòmic. Els poders que filan prim ni s' exaltan ni amenassan: se posan las mans al pit, escoltan els clam del poble y fan.... lo que 'l cor els diu. ¿Que 'l govern no ha d' humillarse? Sem; re ho he cregut aixís. ¿Que 'l poble vol que l' atenguin? Pues á atendrel desseguit. Jo no apoyo á Barcelona ni ataco als barcelonins. Jo no vull mal á en Silvela ni tinch per qué serli amic. Jo no aniré contra 'ls gremis ni secundaré 'ls seus crits. Jo no diré si es delictu ó si no ho es resistir; pero lo que sí asseguro es que allí hont estava estich y que igual els partits d' ordre, que 'ls gremis barcelonins, que la Liiga Productora, que las Cambras, que 'l país, que 'l govern, que 'l moro Mussa, poden sempre contá ab mí. Hi parlat ab la franquesa que m' haviau exigit; he posat sense reparo los punts á sobre las iiii. Si no heu entés a retòrica, á mí m' es igual: He dit.

C. GUMÁ.

CABRIOLAS MADRILENYAS

LS pallasos de la coronada villa no pararan d' assonbrar al país ab las sevas ocurrencias. Estudiand, ab la profunditat que 'ls caracteriza, el problema catalá ¿saben quina n' han descubert ara? Que 'l problema no es tal problema, ni te la significació que algú vol donarli, ni val la pena de preocupars hi gens ni mica.

Ja ho veuen si n' anavam d' errats. Tot lo que fins ara havia corregut per aquí es un infundi. En la qüestió actual no hi ha ni sombra de lo que nosaltres haviam fingit. No es una protesta contra la deplorable administració central. Ni un crit d' indignació del país, cansat de no veure sino abusos, fracassos y disbauxas. Ni un desitj d' anar d' aquí endavant per vias més dretas, més claras y més decentes.

Tot aixó son romansos, excusas, pretextos, que la premsa madrilenya s' ha encarregat de reduhir victoriosament á pols. L' Imparcial, el Tony-Grice de la companyia, es el qui ha aclarit la cosa, trayentnos la careta y descubrint el joch que duyam entre mans.

«El conflicte de la capital de Catalunya,—diu el divertit diari de la calle de Mesonero Romanos—ha sido provocado por la burguesia barcelonesa con el objeto de pagar al Estado lo menos posible.»

Me sembla que més clar que aixó.... Figúrinse si 'n son de dolents els burgesos barcelonins! Veient al pobre govern enfeynat en la regeneració d' Espanya, s' aprofitan de la seva distracció; y en termes cuberts, pero ab intenció clarament transparentada, diuen al país: «Senyors, si ten' n pa sech fassinse sopas. Nosaltres estém decidits á pagar menos de lo que paguem.»

Pero ¿com es que aquesta idea ha acudit als barcelonins tan aixís de cop? ¿A qué ha obehit? ¿Qui li ha inspirada?

Aquesta es potser la part més curiosa del descubrimient del Imparcial. Llegéixin la seva explicació y dónguinse immediatament per morts.

«Enojados aquellos burgeses—recórdinse que aquests burgesos son nosaltres—porque no pueden obtener las ventajas que la explotación del ya perdido imperio colonial les producía y deseosos de prepararse por algún lado la compensación, han querido buscarla en el concierto económico...»

«Ni más, ni menos! Se trata de un negocio, que se pretende hacer á costa de España.» ¿Qué 'ls deya? Tot está descubert: s' ha estripat el vel y ha desaparecut l' incògnita.

Madrid ho sab tot y las nostras hipocresias no 'ns han de servir de res.

Madrid sab que 'ls barcelonins explotavam el perdit imperi colonial.

Sab que cada un de nosaltres rebia mensualment d' allí una lletra de cinchcents pesos.

Sab que tots els vistas d' aduana, administradors, inspectors é interventors de l' isla de Cuba eran barcelonins.

Sab que á Puerto-Rico no hi havia empleat que no fos barceloní.

Sab que á las Filipinas no 's parlava més que 'l dialecte del plá de la Boqueria.

Sab, en fi, que todas las cantidades giradas, tots los bultos de plata, todas las caixas d' or que sortian de las colonias á Barcelona venian á parar.

Y, naturalment, sabent aixó ¿com poguerli amagar á Madrid el móvil egoista de la nostra actual actitud?

Lo regionalisme, la descentralisació, lo concert econòmic no son altra cosa que cants de sirena ab que preteném adormir als castellans.

Perdudas las colonias, lo que nosaltres volém es mirar si colonisém al resto d' Espanya, y logrém ser administradors de l' Aduana de Madrid ó inspectors d' Hisenda ó delegats d' alguna cosa.

Lo que nosaltres busquem es que las letras mensuales de cinchcents pesos que cada barceloní rebia de l' Habana, d' aquí endavant virguin de Madrid.

Lo que nosaltres desitjém es explotar la nació, com fins ara hem explotat las colonias.

«Ni más, ni menos! Se trata de un negocio, que se pretende hacer á costa de España.»

L' Imparcial ho ha dit, y dihentho l' Imparcial... ¡boca abajo todo el mundo!

FANTÁSTICH.

o mensatge que las Cámaras de comers van elevar al trono, va passar al estudi y decisió del Consell de ministros.

Y naturalment: «estímulo el Consejo como un documento político en que se pide que se vaya el Gobierno, y acordó no irse.»

Molt ben acordat, porque quan un menja no reb á ningú, y 'l govern de 'n Silvela menja sempre.

Sr. Silve'a, recordis de aquell ditxo catalá:—Deu té un bastó.

Y no perdi de vista que quan el bastó li falta, Deu té una mitja cana.

L' HOME DEL DIA

JOAN SOL Y ORTEGA, diputat per Barcelona.

A Vilanova s'ha desplomat del seu pedestal l'estatua d'Espartero.

¡Pobre Avi!
Casi m'atreveria á assegurar que ha preferit esbossinar-se á tenir que presenciar certes coses que passen en aquest país.

L'altre nit els municipals varen tenir que ferse càrrec de un frare llech, que anava Rambla amunt, Rambla avall, armant xivarri y borratxo com una sopa. El sant varó l'havia donada per la tremenda, y á tots els transeunts que se li atansavan els hi ensenyava 'ls punys com si volgués menjarse'ls.

Ja no falta sino que 'ls de las ordres religioses dongan aquests públics exemples de la seva pietat... perquè bé haurán comprés que si 'l frare llech portava aquella mantellina, era senz llament per un excés d'esperit religiós... perquè havia abusat una mica massa de la sanch de Cristo.

Un dels que ab mes efusió varen anar á rebre á n'en Darán y Bas, sigué 'l bisbe, 'l qual va donarli una forta abraçada sens dupte recordant que li deu la mitra de Barcelona.

No 's diu si va murmurarli á l'orella, la següent rondalla:

—Ja ho veus, amich, no es tot hu ser bisbe ó ministre cero: tú has caygut del candelero y á mí no me 'n treu ningú.

Al Sr. Rancés, que volgué exercir de pinxo ab en Sol y Ortega, li han donat las dimissorias de subsecretari de la Presidencia del Consell de Ministres.

Poch agrahtit s'ha mostrat ab ell en Silvela; pero l'home de la daga es aixís: quan un amich li fa nosa, l'acompanya fins al replá de l'escala y li tanca la porta del pis; quan ja s'ha servit de una *gibrelleta*, la tira pel balcó.

El redolí de la senmana:
Mirin que fá un Sol... y Ortega que hasta fon la pega grega.

Diu un telegrama:
«El príncipe Alberto de Prusia está constipado.»
¡Magnífica ocasió la que ha tingut en Silvela, pera dirli:—Sr. Príncep ¿vol suar? Pésis al meu puesto!

¡Quín estrépit mes formidable 'l produhit per las salvas de aplausos dedicadas á n'en Sol y Ortega, al arribar á Barcelona!... Y cuidado que 'n Silvela havia profetisat que no l'aniria á rebre ningú!... ¡Oh quín Zaragoza!... No fa cap profecia que no surti plena-ment confirmada.

Y á propósit dels aplausos. Aquí va un petit diálech en vers.

—No son aplausos... no ho son.
—¿No son aplausos? Donchs qué?

—Plantofadas assestadas á una cara que jo sé.

Mesos enrra en Silvela, volent exercir de galeno, polsava al país, y deya:

—¡Quína desgracia: la opinió no té pols!
Avuy difícilment podria repetir la maniobra, porque encare no aniria á agafarli la munyeca, rebría una trompada tan formidable, que li faria veure las estrellas.

Y es que avuy l'opinió te pols... y sobre tot, te punyo.

Aquest dia 'm preguntavan:

—Y bé, vaja que ho aproba vosté que 'ls botiguers tanquin?

Resposta meva:

—Jo no diré si ho aprobo ó deixo de aprobarho; pero si li haig de dir que tinch motius per declarar que 'ls botiguers se 'm fan molt simpátichs. Al cap de avall tots ells han acabat per imitarme.

—¿Qué també ha tancat vosté?

—No; pero faig CAMPANA... y ells també n'han fet.

Mataró, Tarragona, Sant Sadurn de Noya, Vilafranca del Panadés, Manresa... ¿No es veritat que son cinch poblacions ben simpáticas?

Si endavinan porque ho son, el dia que posi colegi 'ls donaré un premi de geografia gremial.

Ara ja podém dir que si puja en Maura 'ns afeytará lo mateix qu' en Villaverde; y si puja en Navarro Reverter, lo mateix qu' en Maura, y si puja en Puigcerver lo mateix qu' en Navarro Reverter. Aixís ho han donat á entendre ab los seus discursos. Al cap y al últim no te res d'extrany que tingan igual manera d'afeytar procedint tots ells de una mateixa barberia.

Per lo tant per evitar que 'ns afaytin, ja sabém els espanyols lo qu'hem de fer: deixarnos la barba.

Y quan els barbers vegin que la qüestió se 'ls ha anat posant peluda, no tindrán mes remey que desar las navajas y mudar d'ofici.

Variacions próximas á realisarse:

Si 'ls boers continúan com fins ara atunyinant als inglesos la colonia del *Cap de Bona Esperansa*, pendrà 'l nom de *Cap de Mala Realitat*.

Y en quant á la soberana de Inglaterra en lloch de dirse com fins ara reyna *Victoria*, s'haurá de dir reyna *Derrota*.

Perque en aquesta qüestió, 'ls inglesos proposan y 'ls boers disposan.

Un botiguer ens envia la següent comparació:

—¿En que se sembla la venda de las máquines de cosir ab els general's?

—En que van á pllassos.

SOLUCIONS

A L'INSERTAT EN LO NUMERO 1589

1.ª XARADA.—*Es-pa-rra-gue-ra.*

2.ª ANAGRAMA.—*Cobrar—Bronca.*

Han endevinat las dos solucions los ciutadans M. Marigot, Un Aranés, Pau Piula y J. Reborori: n'han endevinada una no més: Cusidora maca, N. Esquerp, Pallaringa, J. M. J. y Sagristá de Sant Just.

ENDEVINALLAS

XARADA

—Mira ¿veus aquell total al balcó de aquella casa?

L'amo es un que no fa tres, pero en cambi á las criadas tant de dia com de nit no las deix may sossegadas, hasta que á algu-dos de débil la fa caure... y ¡desgraciada!
—Tots los que ostentan aixó, tingaho per entés desd'ara, que son uns homes malvats partidaris del *Hu* carca.

P. PERDAL Y PERBAIX.

TRENCA-CLOSCAS

D. CORNET ROS

PIERA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo titol de una pesca cómica castellana.

CRISPIN CRISPÍ.

ANAGRAMA-EPITAFI

De un susto mori la Tot porque 'l fill del senyor Cot

D. GUILLERMO, EL GUAPO DE MADRID

«Caló el chapeo, requirió la espada, mirió el soslayo, fuese y no hubo nada.»

li va ensenyar un punyal y la volia total per no vole'l per xicot.

P. SALÓM MORERA.

GEROGLIFICH

QUI

S :: A

:

E

quel quel
al al al

JEP DE L'ESTEL-LA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Tianet, J. M. J., Un del llapis roig, Ventura Nius, Jemis Vaquiro, M. Perfidiosa, Anton del Sostre-mort, Un Aranés, F. Nadal, P. Pi y Piastu, Un Desenganyat, F. R. G. de Badelona, A. Xiulat, y P. Sumalla:—*Lo qu'envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciutadans P. del Boneto, R. Homedes Mundo, Pare y Padri, S. dels Goigs, M. Mirarnau, Amando Messeguer, Un Teixidor, J. Refllando, Pau dels Pistrinchs, Un Rellojter, Pobre Porfiat, A. M. Portilla, Sisket D'Paila, y Un partidari de tancar:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta senmana.*

Ciudadá Rapevi: La composició que 'ns envia no té prou interès.—*M. Medina* (San Fernando): Per lo que desitja hauria de dirigirse á un periodich de anuncis.—*J. Viñas*: Aixó es cosa dels suscriptors de aquell periodich; no de nosaltres. Ells compendran que aixó dels retratos quan son mal fets, tant se semblan al un com al altre com á ningú.—*Doble*: L'idea está bé; pero no l'execució, porque la quinta barra hauria de tenir unas dents molt afiladas.—*Benet del Carril*: N'aprofitarém alguna.—*S. Bonavia*: Si vol que aprofitém la composició, haurá de cambiar el titol.—*A. M.*: La que 'ns envia vosté va bé.—*Innocent R. de Torredembarra*: No esta mal l'article; pero l'ultima meytat resulta una mica massa esllanguida; mes concis aniria millor.—*Frater*: Lo qu'envia aquesta senmana no serveix.—*Gafarró*: La seva composició adoleix d'excessiva vaguetat y de molts incorreccions de forma.—*F. Carreras P.*: aprofitarém la major part de lo que 'ns remet.—*M. Revoltós*: De las dos espurnas ens quedém ab la mes petita.—*A. Doria*: Pot enviar á buscar la composició quan tinga gust.

L'ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera l'any 1900

ESTÁ EN PREMPSA

Poden nostres corresponsals formular lo pedido

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.